

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.692 van 7 april 2009
in de zaak RvV XII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 9 januari 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 10 december 2008 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten

De verzoekende partij, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, dient op 7 april 2003 een eerste asielaanvraag in. Deze aanvraag resulteert in een bevestigende beslissing van weigering van verblijf van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2003. Het door de verzoekende partij ingediende annulatieberoep wordt bij arrest nr. 163.366 van 10 oktober 2006 door de Raad van State verworpen.

Op 28 november 2006 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in. Deze aanvraag resulteert in een bevestigende beslissing van weigering van verblijf van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2007, ter kennis gegeven op 6 juli 2007 nadat hij zijn eerder genomen beslissing van 8 mei 2007 had ingetrokken. Bij arrest van 29 november 2007 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep ingediend tegen de beslissing van weigering van de vluchtelingen-

status en de subsidiaire beschermingsstatus van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 18 november 2008 dient de verzoekende partij een derde asielaanvraag in.

Op 10 november 2008 neemt de gemachtigde ambtenaar van de minister de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van deze aanvraag.

Dit is de bestreden beslissing, ter kennis gegeven aan de verzoekende partij op 10 december 2008, gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de genaamde (M. N.)
geboren te (...) op (in) (...)
van nationaliteit; Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag heeft ingediend op 18/11/2008*

Overwegende dat betrokkene een eerste asielaanvraag indiende op 07/04/2003 en er op 28/05/2003 voor hem een beslissing 'niet ontvankelijk' werd genomen vanwege het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat betrokken» een tweede asielaanvraag indiende op 28/11/2006 die op 29/11/2007 werd afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een bevestigende beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming'. Overwegende dat betrokkene op 18/11/2008 een derde asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar het land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart gelogen te hebben bij zijn vorige asielaanvragen en dat hij nu de waarheid vertelt. Overwegende dat betrokkene nu voor het eerst verklaart dat zijn ouders niet gescheiden zijn en dat twee neven in België wonen. Overwegende dat deze nieuwe verklaringen niet relevant zijn voor betrokkenes asielrelaas. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij bij vorige asielaanvragen verzweeg dat zijn broer in België verbleef. Overwegende dat dit niet relevant is voor betrokkenes asielrelaas. Overwegende dat betrokkene dit bij zijn vorige asielaanvraag reeds meldde. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn schoonbroer veroordeeld is. Overwegende dat betrokkene dit in zijn vorige asielaanvraag reeds meldde. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn schoonbroer hem verklikt heeft. Overwegende dat betrokkene dit niet kan staven met bewijzen. Overwegende dat betrokkene zijn geboorteakte en zijn echtgenotes paspoort voorlegt. Overwegende dat zijn identiteit en die van zijn echtgenote niet betwist worden. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij die had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 1 (één) dag.”

2. Rechtspleging

In het opschrift van het verzoekschrift vermeldt de verzoekende partij alleen “Beroep tegen een beslissing van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken. Algemene Directie Vreemdelingenzaken; weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.” Op pagina 1 stelt de verzoekende partij “Dat verzoeker heden bij onderhavig verzoekschrift de nietigverklaring vordert van een beslissing van weigering tot in overwegingnamen van een asielaanvraag opzichtens hem

genomen door de gemachtigde van de Minister van binnenlandse Zaken, met zetel te 1000 Brussel, Antwerpsesteenweg 59, op datum van 10.12.2007, en gekend als volgt: DV (...); Dat tevens aan verzoeker het bevel werd gegeven om het grondgebied van België ten laatste binnen één dag;" Op de laatste pagina van het verzoekschrift en in de repliekmemoirie wordt ook de schorsing van de bestreden beslissing gevraagd. Krachtens artikel 39/82, § 3, 2e lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dient in het opschrift van het verzoekschrift vermeld te worden dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten.

In casu wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring in te houden.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de schending van de artikelen 7 en 51/8 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Zij betoogt dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste of op juridische onaanvaardbare motieven en met machtsoverschrijding werd genomen. Zij stelt dat haar familieleden in België, met dezelfde problemen, als vluchteling werden erkend en dat de verwerende partij deze informatie niet verder heeft onderzocht. Haar schoonbroer werd in de Russische Federatie veroordeeld en heeft de verzoekende partij verklikt. Dit vormt een nieuw gegeven. Door dit element niet in overweging te nemen en een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te geven, schendt de verwerende partij de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden. De verwerende partij had de verschillende dossiers dienen te vergelijken. De bestreden beslissing werd onzorgvuldig en onredelijk genomen. Verder is het niet redelijk dat de verzoekende partij het grondgebied dient te verlaten binnen een dag na de bestreden beslissing. Dit is de facto onmogelijk. De bestreden beslissing is juridisch niet correct en onjuist en in strijd met de motiveringsplicht.

De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

"De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen (R.v.St., 4 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St., 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St., 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519). Krachtens de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is het een substantiële vormvereiste dat motivering - en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering - gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Verzoeker heeft aan de Minister medegedeeld dat hij zijn familieleden (neven) en zijn broer in België verblijven.

Deze personen werden in België als vluchteling erkend.

Hun problematiek is dezelfde als deze van verzoeker, dewelke niet werd erkend.

Deze informatie wordt door de Minister niet verder onderzocht. De dossiers van de neven en broer van verzoeker werden niet vergeleken met het dossier van verzoeker.

De Minister volstaat er mee deze verklaringen van verzoeker als niet relevant af te wijzen. Deze informatie is wel degelijk een nieuw element.

De schoonbroer van verzoeker werd in de Russische Federatie veroordeeld en heeft verzoeker verklikt, waardoor verzoeker zelf gezocht wordt. Dit is een nieuw element, dat niet verder onderzocht werd door de Minister.

Door verzoeker de asielaanvraag te weigeren in overweging te nemen en een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen schendt de Minister de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden, nu vastgesteld wordt dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige manier dient voor te bereiden en de beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren (hetgeen in casu niet of niet voldoende is gebeurd) om met kennis van zaken een beslissing te nemen. Aan de bestuursbeslissing dient een nauwgezette belangenafweging ten gronde te liggen. "Overzicht van het Belgisch administratief recht", Mast, 15de druk, 1999, p. 52.

Verzoeker vindt de gevraagde nauwgezetheid niet terug in de beslissing van de CGVS.

De beslissing wordt genomen op basis van de enkele overweging dat de nieuwe informatie niet relevant zou zijn. Niettemin was het zeer eenvoudig om de verschillende dossiers van de familieleden van verzoeker in België naast elkaar te leggen en te vergelijken.

Aldus is de bestreden beslissing onzorgvuldig en onredelijk te noemen.

Verzoeker diende het grondgebied te verlaten binnen 1 dag van de bestreden beslissing.

Een dergelijke korte periode om het grondgebied te verlaten opleggen is niet redelijk.

Zelfs een vrijwillig vertrek naar een derde land met behulp van de internationale organisatie voor migratie (IOM) kan op zulk een korte periode niet georganiseerd worden.

De Minister weet dit zeer goed en had hiermee rekening dienen te houden. Zijn handelwijze is onredelijk en onzorgvuldig.

Het is en was verzoeker de facto onmogelijk om gevolg te geven aan een bevel binnen de gestelde -onredelijk - korte datum.

Zoals reeds werd uiteengezet zijn de motieven van de Minister in strijd met de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, derhalve juridisch niet correct en onjuist. Een dergelijke beslissing is per definitie genomen in strijd met de motiveringsverplichting.

Dat in de bestreden beslissing worden geschonden,

de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,

het artikel 7 en artikel 51/8 van de Wet van 15.12.1980;

de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel."

De verwerende partij merkt op in haar nota:

"In een enig - zeer onduidelijk omschreven en weinig gestructureerd - middel beroept verzoeker zich kennelijk op de schending van:

de artt. 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991;

art. 7 van de Vreemdelingenwet dd 15.12.1980;

de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

Dienaangaande laat de verwerende partij het volgende gelden.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van

verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing letterlijk weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan zijn derde asielaanvraag door de gemachtigde van de federale Minister van Migratie- en Asielbeleid niet in overweging werd genomen, en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat ook dit aspect van verzoekers enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Uiterst ondergeschikt, in zoverre Uw Raad een andere mening zou zijn toegedaan, laat de verwerende partij nog gelden dat uit de motieven vermeld in de in casu bestreden beslissing dd. 10.12.2008, alsook uit de stukken van het administratief dossier, afdoende blijkt dat de gemachtigde van de federale Minister van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht heeft beslist om de derde asielaanvraag van verzoeker niet in overweging te nemen.

De gemachtigde van de federale Minister van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij geheel binnen de hem toebedeelde bevoegdheid, en conform de ter zake relevante rechtsregels, het art. 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Immers voorziet het art. 51/8 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat een tweede of volgende asielaanvraag moet steunen "op nieuwe elementen, welke betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen". alsook dat "de Minister of diens gemachtigde kan beslissen de verklaring niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdelings voorheen reeds dezelfde verklaring heeft ingediend [...] en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in art. 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4".

Door verzoeker werden, zoals blijkt uit de in casu bestreden beslissing, inderdaad geen nieuwe gegevens in de zin van het voormelde artikel naar voor gebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Terwijl, zoals ook tot uiting komt in de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing, de gemachtigde van de federale Minister van Migratie- en Asielbeleid daarbij wel degelijk zorgvuldig en grondig te werk is gegaan.

In de bestreden beslissing wordt o.m. uitdrukkelijk verwezen naar het gegeven dat:

Overwegende dat betrokkene een eerste asielaanvraag indiende op 07/04/2003 en er op 28/05/2003 voor hem een beslissing 'niet ontvankelijk' werd genomen vanwege het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat betrokkene een tweede asielaanvraag indiende op 28/11/2006 die op 29/11/2007 werd afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een bevestigende beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming'. Overwegende dat betrokkene op 18/11/2008 een derde asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar het land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart gelogen te hebben bij zijn vorige asielaanvragen en dat hij nu de waarheid vertelt. Overwegende dat betrokkene nu voor het eerst verklaart dat zijn ouders niet gescheiden zijn en dat twee neven in België wonen. Overwegende dat deze nieuwe verklaringen niet relevant zijn voor betrokkenes asielrelaas. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij bij vorige asielaanvragen verzweeg dat zijn broer in België verbleef. Overwegende dat dit niet relevant is voor betrokkenes asielrelaas. Overwegende dat betrokkene dit bij zijn vorige asielaanvraag reeds meldde. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn schoonbroer veroordeeld is. Overwegende dat betrokkene dit in zijn vorige asielaanvraag reeds meldde. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn schoonbroer hem verklikt heeft. Overwegende dat betrokkene dit niet kan staven met bewijzen. Overwegende dat betrokkene zijn geboorteakte en zijn echtgenotes paspoort voorlegt. Overwegende dat zijn identiteit en die van zijn echtgenote niet betwist worden. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij die had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Verzoekers vage en ongestaafde beschouwingen, die geheel ongestaafd blijven, kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen.

Het volstaat geenszins dat verzoeker 'nieuwe stukken' aanbrengt, doch deze moeten voldoen aan de in art. 51/8 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 gesteld voorwaarde, met name dient verzoeker :nieuwe gegevens aan te brengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4.), waarbij deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen'.

Verzoekers concrete kritiek mist duidelijk feitelijke en juridische grondslag en kan niet worden weerhouden.

Dit onderdeel van verzoekers enige middel kan niet worden aangenomen.

Betreffende de vermeende schending van art. 7 van de Vreemdelingenwet dd 15.12.1980.

De verwerende partij stelt vast dat verzoeker in zijn enig middel niet uiteenzet waarom hij artikel 7 van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geschonden acht.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich

desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van die laatste rechtsregels naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. Rv.St. 1992, z.p.).

Dit onderdeel van het enig middel is onontvankelijk.

Betreffende de vermeende schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel

In zoverre verzoeker tevens de schending van het zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel opwerpt, laat de verwerende partij gelden dat de gemachtigde van de federale Minister van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, een beslissing houdende weigering tot in overwegingname van verzoekers derde asielaanvraag heeft genomen.

De gemachtigde van de federale Minister van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij geheel binnen de hem toebedeelde bevoegdheid, en conform de ter zake relevante rechtsregels, het art. 51/8 van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en het proportionaliteitsbeginsel inclus.

Immers voorziet het art. 51/8 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat een tweede of volgende asielaanvraag moet steunen "op nieuwe elementen, welke betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen", alsook dat "de Minister of diens gemachtigde kan beslissen de verklaring niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft ingediend [...] en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in art. 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4".

Door verzoeker werden, zoals blijkt uit de in casu bestreden beslissing en zoals ten overvloede bij de bespreking van het eerste onderdeel van het enig middel toegelicht, inderdaad geen nieuwe gegevens in de zin van het voormelde artikel naar voor gebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Kennelijk is het de verzoekende partij die niet zorgvuldig te werk gaat.

Door de gemachtigde van de federale Minister van Migratie- en Asielbeleid werd - na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken - inderdaad volkomen terecht beslist dat verzoeker geen nieuwe elementen heeft aangebracht die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure, dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Terwijl, zoals ook tot uiting komt in de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing, de gemachtigde van de federale Minister van Migratie- en Asielbeleid daarbij wel degelijk zorgvuldig en grondig te werk is gegaan.

Terwijl verzoeker daarentegen onzorgvuldig is tewerk gegaan bij het opstellen van een zeer onduidelijk omschreven en weinig gestructureerd verzoekschrift.

Desbetreffend merkt de verwerende partij op dat zij niet inzielt hoe de vage en ongestaafde beschouwing van verzoeker als zou hij "We gevraagde nauwgezetheid ook niet terugvinden in de beslissing van de CGVS", de nietigverklaring van de in casu bestreden beslissing van de gemachtigde van de federale Minister van Migratie- en Asielbeleid houdende weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag, met zich kan meebrengen.

De gemachtigde van de federale Minister van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken,

en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel inclus.

Het redelijkheidsbeginsel verbiedt de overheid om kennelijk onredelijk te handelen wanneer zij over enige appreciatieruimte beschikt (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge, Vanden Broele, 2002, nr. 56), en het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat moet worden nagegaan of de bij de taakvervulling betrokken belangen niet onnodig geschaad worden en dat de overheid met zorgvuldigheid zijn beslissingen moet voorbereiden en uitvoeren (J. DE STAERCKE, nr. 21).

Tot slot laat de verwerende partij gelden dat ook de vage beschouwing als zou de termijn van 1 dag om het grondgebied te verlaten, te kort en dus onredelijk zijn, niet kan worden aangenomen.

Dienaangaande laat de verwerende partij nog gelden dat in zoverre verzoeker zwaarwichtige en gefundeerde elementen kan aanbrengen die hem verhinderen uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hij een verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten kan aanvragen.

Uit het inleidende verzoekschrift blijkt echter niet dat zulke zwaarwichtige redenen aanwezig zijn.

Gelet op het voorgaande staat genoegzaam vast dat de gemachtigde van de federale Minister van Migratie- en Asielbeleid nauwgezet en in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen, en dit in toepassing van art. 51/8, eerste lid van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van het zorgvuldigheids-, redelijkheidsbeginsel t waarvan verzoeker de schending aanvoert.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

De verwerende partij is de mening toegedaan dat verzoekers enig middel faalt naar recht en derhalve niet kan worden aangenomen."

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (zie o.a. RvS 2 februari 2007, nrs. 167.407 en 167.411).

Waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk betwist, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur. De kritiek die de verzoekende partij ter zake heeft valt evenwel samen met haar grief betreffende de miskennis van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegeronde vrees voor

vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit deze bepaling volgt dat de nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nrs. 143.020 en 143.021). Het begrip “nieuwe gegevens” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). De elementen die de verzoekende partij in haar derde asielaanvraag heeft aangebracht (namelijk identiteitsdocumenten, het verblijf in België van twee neven en haar broer, de stelling dat haar familieleden in België als vluchteling zijn erkend en haar schoonbroer in Rusland werd veroordeeld en haar heeft verklikt) kunnen weliswaar “nieuw” zijn in die zin dat ze de verwerende partij nog niet eerder ter kennis werden gebracht, maar de verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat deze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van haar eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). De bestreden beslissing wijst erop dat het feit dat haar neven in België wonen niet relevant is in het kader van de beoordeling van de asielaanvraag. Het gegeven dat de schoonbroer werd veroordeeld, werd reeds eerder gemeld in een vorige asielaanvraag. Het gegeven dat haar schoonbroer haar heeft verklikt wordt niet bewezen. Dit motief vindt steun in het administratief dossier. Verder blijkt uit de vorige asielaanvraag dat de verzoekende partij al verklaarde dat zij werd opgepakt in haar land van herkomst, weliswaar omwille van haar littekens die lieten vermoeden dat zij een rebel was. Verder zijn de voorgelegde documenten elementen die haar identiteit en/of die van haar levensgezel staven, identiteit die door de verwerende partij niet wordt in vraag gesteld. De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de aangevoerde elementen “nieuwe gegevens” uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De bewijslast terzake ligt nochtans bij de verzoekende partij (RvS 16 oktober 2006, nr.163.610). De stelling dat haar schoonbroer in de Russische Federatie werd veroordeeld en haar heeft verklikt, werd door de verzoekende partij niet gestaafd met enig begin van bewijs, terwijl anderzijds uit de beslissingen die de asielinstanties namen en uit het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat de verzoekende partij ook in het verleden getracht heeft de asielinstanties te misleiden en ongeloofwaardige tegenstrijdige verklaringen aflegde. Voorts stelt de bestreden beslissing in alle redelijkheid dat het niet relevant is voor het relaas van de verzoekende partij dat haar familie in België verblijft. De bestreden beslissing wijst er ook op dat de verzoekende partij verklaart dat zij voorheen leugens heeft verteld en dat zij nu de waarheid vertelt. De Raad wijst erop dat de mogelijkheid tot het indienen van een nieuwe asielaanvraag niet tot doel heeft om onwaarheden en tegenstrijdigheden in diverse verklaringen afgelegd tijdens de vorige asielaanvraag, te vergoelijken (RvS 13 december 2005, nr. 152.608).

Bijgevolg kunnen de naar voren gebrachte verklaringen er niet toe leiden dat voorgaande weigeringsmotieven niet overeenind blijven, zodat de verzoekende partij geen belang heeft bij haar middel (RvS 13 december 2005, nr. 152.608). Daarenboven blijkt uit het administratief dossier en uit de verklaringen van de verzoekende partij dat de door haar aangehaalde elementen betrekking hebben op feiten en situaties die zich voor de afwijzing van de tweede asielaanvraag voorgedaan hebben. Immers verklaart de verzoekende partij dat zij bij de vorige aanvragen heeft gelogen en thans haar volledig verhaal wenst te vertellen. Er dient aldus te worden vastgesteld dat de verzoekende partij, wetens en willens, tijdens de vorige asielprocedure niet alle relevante gegevens heeft vermeld om haar asielaanvraag te staven. De door de verzoekende partij tijdens de derde asielaanvraag ingeroepen elementen kunnen aldus niet worden beschouwd als een “nieuw” element in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, aangezien zij ze reeds tijdens haar vroegere aanvragen had kunnen aanvoeren. De verzoekende partij heeft voldoende de kans gehad voorheen om waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708). De verzoekende partij toont niet aan dat zij nieuwe elementen, in de zin van deze wetsbepaling, heeft aangebracht waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden. Hieruit

volgt dat haar kritiek dat de Dienst Vreemdelingenzaken machtsoverschrijding zou hebben gepleegd niet dienend is, daar zij er niet in is geslaagd aan te tonen dat de door haar aangevoerde “nieuwe gegevens”, “nieuwe elementen” zijn in de zin van de genoemde wetsbepaling. De verwerende partij kon derhalve naar recht en redelijkheid besluiten dat de verzoekende partij geen nieuwe gegevens heeft aangehaald. De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijke afdoende en pertinente motieven zodat de aangevoerde bepalingen niet geschonden zijn. De redenering van de verzoekende partij dat de verwerende partij ertoe gehouden was de dossiers van haar familieleden te onderzoeken voor de beoordeling van haar nieuwe aanvraag kan niet gevolgd worden.

Voorts toont de verzoekende partij haar belang niet aan bij de grief dat het bevel om het grondgebied te verlaten voorziet dat zij het land dient te verlaten binnen een dag, nu deze periode ruimschoots is verstreken en aan de verzoekende partij al herhaaldelijk bevelen werden gegeven, ondermeer op 14 april 2003 en op 17 januari 2007, gesteund op hetzelfde motief: artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg maakt het bestreden bevel een herhaald bevel uit, waarvan de eventuele nietigverklaring de illegale verblijfs-situatie van de verzoekende partij niet wijzigt en haar geen nut oplevert omdat de verwerende partij nog steeds het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten van 13 maart 2001 kan uitvoeren, vermits dit definitief is geworden (RvS 2 oktober 2003, nr. 123.774 ; RvS 11 mei 2005, nr. 144.319). Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen belang heeft bij dit onderdeel dat dienvolgens onontvankelijk is.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Voorts kan een schending van het redelijkheidsbeginsel slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De verzoekende partij toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de minister niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

In de mate dat de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 7 van de Vreemdelingenwet kan de Raad enkel vaststellen dat zij nalaat uiteen te zetten op welke wijze de voorgehouden rechtsregel geschonden is. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het onderdeel voldoet hier niet aan en is in die mate onontvankelijk.

De verzoekende partij heeft noch in haar verzoekschrift, noch in haar repliekmemorie een gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven april tweeduizend en negen door:

mevr. M. BEELEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. BEELEN.